

INTERVIEW MET EEN SCHIEDAMSE DUIVENMELKER: RICHARD SAUERBIER

TEKST SUZANNE STAM FOTO BOB VAN DER VLIST

Zijn duiven zijn alles voor hem. De 55-jarige Richard Sauerbier heeft roerige jaren achter de rug maar bij de grijsgeveulegelde vogels vindt hij rust. Hij is dan ook veel te vinden bij duivenvereniging S.V. De Postduif in de Nieuwstraat. Daarnaast brengt hij vele uren door in de duiventil in zijn tuin. Zodra hij daar binnenstapt, begroet hij zijn duiven steevast met 'Hallo moppies'.

'Kijk', zegt Richard terwijl hij zijn lievelingsduif laat zien, 'aan de witte neusdoppen zie je dat een duif gezond is. Voor de duivensport heb je superduiven nodig, je kan het niet met wat wij de 'Bram Ladage duiven' noemen, die dikke duiven op straat.'

Wat is nou het mooie aan duivensport? Daar is Richard helder over: 'Duiven hebben iets magisch. Als je een duif duizend kilometer van huis loslaat, vindt hij altijd de weg terug naar huis en dat ook nog in een rechte lijn. De meest geleerde professoren en wetenschappers kunnen niet verklaren hoe dat kan. Ze laten de duiven in grote groepen los en de duif die het eerst thuis is, heeft gewonnen. Ik heb al aardig wat prijzen gewonnen.'

'Een gezonde duif heeft witte neusdoppen. Voor de duivensport heb je superduiven nodig.'

Richard rolde een beetje bij toeval in de duivensport. 'In 2010 ben ik na mijn scheiding vanuit Beverwaard naar Schiedam verhuisd. Dit huis was van een duivenliefhebber en het hok stond er al. Ik werkte heel mijn leven als tegelzetter en stuka-door en was altijd vroeg thuis. Stilzitten kan ik niet. Omdat ik duiven kon overnemen van iemand die ging stoppen, ben ik me serieus gaan verdiepen in de duivensport. Ik heb het hok opgeknapt, heb een extra hok gebouwd voor de duiven van mijn zoontje en ben lid geworden van de duivenvereniging.'

Het jaar 2014 was voor Richard een heftig jaar. 'Ik kreeg een hersenbloeding en werd volledig

afgekeurd. Sinds die tijd zijn mijn 38 duiven nog meer gaan betekenen voor me. Ik noem mijn duiven mijn kinderen. Naast het vrijwilligerswerk dat ik doe, ben ik per dag wel drie à vier uur bezig met de duiven. De hokken schoonmaken, waterbakken verven, nieuw grit neerleggen, de eieren in de gaten houden, snoepzaad geven en de duiven 'uitlaten' door ze een rondje te laten vliegen. Ook inentingingen checken, mijn kennis vergroten en diploma's halen horen daarbij.'

In het vluchtseizoen, dat van april tot augustus loopt, is Richard wel vier keer per week 'op de club' te vinden. De club bestaat tachtig jaar maar heeft nog maar dertien leden. 'Dit jaar kijken we het aan. Als er niet genoeg geld binnenkomt, is het waarschijnlijk het laatste jaar. We proberen de club natuurlijk nog wel overeind te houden. Het is nog de enige duivenvereniging in Schiedam.'

'Het loslaten van die duizenden duiven in Barcelona, dat zou ik wel een keer van dichtbij mee willen maken!'

Terwijl Richard de duivensport steeds beter onder de knie kreeg, vond hij ook weer een nieuwe liefde. Via vrienden leerde hij zijn huidige vrouw kennen toen zij hier op vakantie was. 'We zijn in Suriname getrouwd waar zij woont. Helaas kan ze niet hier komen wonen vanwege mijn inkomstendaling. We sparen hard zodat we elkaar één keer per jaar kunnen zien. Als ze hier is, gaat ze ook gezellig mee naar de club.'

Richard heeft een grote 'duivendroom': 'Ik zou wel een keer mee willen met de vrachtwagen naar Barcelona. Die vrachtwagen haalt alle duiven uit onze regio op, wel negenduizend. Bij het loslaten komen er meerdere vrachtwagens met duiven bij elkaar. Als ze die dan loslaten ... al die duizenden duiven in de lucht, dat zou ik wel een keer van dichtbij mee willen maken!'

'SINDS MIJN
HERSENBLOEDING,
BETEKENEN MIJN DUIVEN,
NOG MEER VOOR ME.'